

Sygn. akt V CNP 1/07

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi L.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 16 grudnia 2005 r. sygn. akt [...]

sprawy z wniosku L.K.

przy uczestnictwie Spółdzielni Produkcyjnej, G.K., L.K., Ł.K. i małoletniego P.K.

reprezentowanego przez kuratora K.O.

o zniesienie współwłasności

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 lutego 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez wnioskodawczynię L.K. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie spełnia wymogu art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. bowiem, (pomijając wadliwe oznaczenie zaskarżonego orzeczenia jako wyroku, podczas, gdy jest ono postanowieniem), nie zawiera wskazania, czy postanowienie to zostało zaskarżone w całości czy w części. Z uwagi na to, że przedmiotem zaskarżenia jest postanowienie Sądu drugiej instancji w sprawie o zniesienie współwłasności, którym, w wyniku częściowego uwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżone postanowienie Sądu pierwszej instancji a w pozostałej części oddalił apelację wnioskodawczyni i uczestników postępowania – nie wskazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia czy jest ono zaskarżone w całości czy w części oraz w jakiej części- uniemożliwia określenie zakresu zaskarżenia. Ten brak formalny skargi prowadzi do jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., jako nie spełniającej wymagań art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.

Drugą podstawą jej odrzucenia jest oparcie skargi wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez „pominięcie dokumentów źródłowych przedłożonych przez wnioskodawców, których analiza prowadzi do wniosków odmiennych niż przyjęte w wyroku Sądu drugiej instancji”. Zgodnie z art. 424⁴ zd. ostatnie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a do takich należy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w sposób określony w skardze. Z uwagi na to, że skarga oparta została na jednym tylko zarzucie, który jest niedopuszczalny z mocy ustawy, trzeba stwierdzić, że nie spełnia ona wymogu art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. i także z tej przyczyny podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.